

Fitxa tècnica

Guió Rosine Mfetgo Mbakam **Fotografia** Rosine Mfetgo Mbakam **Interpretació** Documental **Durada** 91 min **Gènere** Documental **Llengües** Francès, amb subtítols en català

Sinopsi

Aquesta pel·lícula és el retrat de la Delphine, una jove camerunesa. Com altres, pertany a la generació de joves africanes aixafades per les nostres societats patriarcals i abandonades a la colonització sexual occidental com el seu únic mitjà de supervivència. A través del seu coratge i la seva força, exposa aquests patrons de dominació que continuen tancant les dones africanes. (FilmAffinity)

Crítica

S'està davant de la càmera, gairebé immòbil. Davant de la cineasta, la seva amiga. Està gairebé estirada al llit, en una habitació d'on no sortirà en cap moment. Un enquadrament que no canviarà pràcticament en tota la pel·lícula. Tret d'unes escasses mirades cap a la finestra o a la paret. Però no són talls. No deixarem ni un sol segon la Delphine.

La Delphine parla. La pel·lícula està feta de les seves paraules. Una pel·lícula de paraules, una teràpia, com diria un psicoanalista. La Delphine té necessitat de parlar. De parlar de la seva vida. De posar la seva vida en paraules. Es dirigeix a la Rosine, la cineasta, que l'escolta, que és allà per escoltar-la, per recollir les seves paraules. Un monòleg encara que de tant en tant la Rosine intervé, fa una pregunta, però sempre breument. La pel·lícula no és una entrevista. Però és essencial que hi hagi algú per escoltar les paraules. És el que dona sentit a l'incipit, en què la Delphine es dirigeix a la Rosine per demanar-li que s'assegui, que no es quedi dreta davant seu. Cal una certa intimitat, una connivència, encara que no es tracti d'una conversa. La cineasta no és una estranya. Ella també ve del mateix país d'Àfrica. Hauria pogut tenir la mateixa vida que la Delphine.

La pel·lícula és el relat de la vida de la Delphine. Un relat, però, que no agafa la totalitat de la seva vida. La Delphine només parla pràcticament d'Àfrica. De la seva joventut, doncs. De la seva infància que no va ser una infància. De la seva família, dels seus pares que no van ser uns pares. La seva mare va morir quan ella era petita i el seu pare no es va ocupar mai d'ella. I les seves germanes tampoc. En la seva vida només es va tenir a ella mateixa. Després d'arribar a Bèlgica, es va casar i va tenir fills. Però d'aquesta nova vida, no en parla gairebé gens. El relat de la Delphine només parla d'Àfrica. La pel·lícula no tracta de la immigració.

El relat de la vida de la Delphine és el relat del patiment. Un patiment que sembla predestinat, del qual no pot alliberar-se. Violada als 13 anys, l'únic mitjà que té per sobreviure -per viure, simplement- és la prostitució. Vendre el seu cos, com ella diu, és l'única manera que té a l'abast per guanyar una mica de diners, els diners necessaris per cuidar la seva neboda, perquè la seva germana no ho fa. La mort d'aquesta neboda, més que la violació potser, serà el punt d'inflexió de tota la seva vida. El moment en què experimenta el que és la injustícia, d'on pot arribar l'odi fins i tot dins de la seva família.

Malgrat tot la Delphine no cau en la desesperació. Fins a la gran escena final on es desmunta, es manté més aviat somrient, divertida, plena d'humor i d'ironia. Es mostra combativa, disposada a lluitar. Però acaba enfonsant-se, com si els esforços que ha fet durant tot el relat per explicar la seva vida deixessin de tenir sentit de cop i volta. Els seus plors, els crits, la violència, com no haurien d'esclatar finalment? Perquè la pel·lícula no pot fer creure que el patiment pel qual ha passat la Delphine no deixa marca, que no és més que un record llunyà que seria possible oblidar. Les paraules de la Delphine no són un mitjà per reconstruir-se. No és una teràpia. És una reivindicació, una crida a la justícia, per a totes les dones que són víctimes, a Àfrica i arreu.

Si les dones són víctimes, això vol dir que els homes són botxins.

dicodoc.blog